

Sarah Kragh Dedieus håbsandagt efter begravelsen af Vejle Fjord

Taler

Sarah Kragh Dedieus
Sognepræst i Sct. Johannes
Kirke, Vejle

Dato

6. april 2024

Sted

Skyttehushaven, Vejle

Omstændigheder

Begravelsen af Vejle Fjord blev arrangeret af Greenpeace Danmark og Danmarks Sportsfiskerforbund for at skabe politisk opmærksomhed om iltsvindet i fjorden.

Prædikentekst

Første Mosebog kapitel 1, vers 9-31 (Skabelsen)

Salmer

Op, al den ting, som Gud har gjort
Dejlig er jorden

Den bibelske skabelsesberetning, er ikke en naturvidenskabelig beretning om verdens tilblivelse. Men den indeholder stadig en smuk, poetisk og universel sandhed om værdien i alt det skabte og menneskets plads i skaberværket – at vi på samme tid er forbundet med og ansvarlig for naturen.

Skabelsesberetningen fortæller os noget om naturens værdi, og menneskets ansvar over for den. Og lige gyldigt hvad vi tror på, så kommer vi ikke uden om Bibelens og Kristendommens påvirkning af den vestlige kultur og tankegang.

Desværre har der gennem historien, været en udbredt misbrug af den bibelske skabelsesberetning, idet den, mere eller mindre bevidst, er blevet og stadig bliver brugt som undskyldning for menneskers ret til at forvalte naturen og dens ressourcer efter forgodtbefindende. Mennesket er blevet set som en enerådig hersker adskilt fra naturen. Og det har haft ødelæggende konsekvenser.

Vi har som individer og samfund brug for at se på os selv og hinanden, på vores tro og på naturen på en anden måde, hvis ødelæggelserne skal stoppes.

Vi må begynde at se på kloden og al dens liv med kærlige øjne. Og her mener jeg, at vi kan finde inspiration i den bibelske skabelsesberetning.

For mens skabelsen af mennesket måske er den del, vi har givet mest opmærksomhed, så er der et andet gennemgående tema i skabelsesberetningen, som er værd tage udgangspunkt i. En sætning, der trods sin gennemgående gentagelse i teksten, fylder alt for lidt i vores kollektive bevidsthed. Nemlig sætningen: ”Gud så, at det var godt!”

Da Gud ser landjorden og vandet, ser Gud, at det er godt. Da Gud ser på solen og månen og stjernerne, ser Gud, at det er godt. Da Gud ser at havet vrirler med store og små havdyr og ser fuglene på himlen, ser Gud, at det er godt. Da Gud ser kvæget og krybdyrene og alle de levende væsner på landjorden, ser Gud at det er godt. Og da Gud til slut ser på mennesket, på trods af dets potentiale for ødelæggelse, som en del af hele skaberværket, ser Gud hvor godt det er.

Der er noget smukt og inspirerende i det syn på verden. At se kærligt på hver eneste del af skaberværket – at se, hvor godt det er, ikke i kraft af dets funktion eller anvendelse eller bidrag, men ene og alene i kraft af, at det er.

Det er som om, Gud ser på hele sin skabning, som en forælder, der ser på sit nyfødte barn, og ikke kan andet, end at elske det, blot fordi det eksisterer.

Jeg tror det er heri, menneskets særlige opgave ligger, når vi i Bibelen bliver sat til at herske over skaberværket. Ordet herske, skurrer nok noget i ørerne, men i bibelen, ser vi utallige eksempler på, at det at herske i virkeligheden er at tjene. Nok bestemmer forældre over deres nyfødte børn, men vi ved vist godt alle, hvem der bliver sat på arbejde i den relation. Og når det siges, at vi er skabt i Guds billede, så er det med potentialet til og ansvaret for at se på verden med samme kærlige, forundringsfulde og omsorgsfulde blik, som vi hører om i skabelsesberetningen. Og blikket gælder ikke kun for naturen, men også os selv og hinanden.

Skal vi rette op på vores ødelæggelser, så er vi nødt til at se indad. Vi er nødt til at påtage os den opgave, det er, at være menneske i verden. Og vi skal turde se med det samme blik, som Gud i skabelsesberetningen, så vi kan forundres, og tale og lytte respektfuldt og kærligt, på tværs af tro, talenter og politiske holdninger, samtidig med at vi tør insistere på, at hele skaberværket har værdi i sig selv, og at kloden gerne skal være fælles hjem for både dyr, planter, mikroorganismer og mennesker mange slægter endnu.

Nogen, vil måske mene, at det er lige så naivt som den kristne tro på opstandelsen.

Men opstandelsen er mere end tro på det evige liv, det er også et budskab om håb her midt i vores levede liv. Håb om at liv kan spire, selv der, hvor døden ser ud til at have sejret. Som når de første vintergækker gennembyder den frosne jord. Som når morgensolen endelig viser sig efter dage med syndflodslignende regnvandsmængder.

På trods af fjordens tilstand, og fjordbundens død, så tror jeg på håbet. For der er faktisk stadig lidt liv derude. Forleden cyklede jeg langs med vandet ovre på den anden side af vandet, og da så jeg en længeventet ven, som jeg ellers troede havde forladt fjorden. Et lille sælhoved tittede op af vandoverfladen, og gav mig håb om, at der stadig er noget at tage vare på.

Skaberværket er forunderligt! Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

Relateret

Carsten Jensens tale ved begravelsen af Vejle Fjord
6. april 2024

Kaare Manniche Eberts tale ved begravelsen af Vejle Fjord
6. april 2024

Martin Lidegaards tale ved begravelsen af Vejle Fjord
6. april 2024

Signe Munks tale ved begravelsen af Vejle Fjord
6. april 2024

Søren Peschardts tale ved begravelsen af Vejle Fjord
6. april 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sarah-kragh-dedieus-habsandagt-efter-begravelsen-af-vejle-fjord>